

“Aveți copii?!”

Nu.

Nici nu o să faceți!”

Așa a început povestea noastră, cu o vizită la medicul endocrinolog, care ma anunța în cel mai direct mod că nu voi putea face copii niciodată. Au urmat câteva verificări pentru a stabili dacă diagnosticul a fost corect și în scurt timp am decis ce urma să facem. Aveam două direcții: adopție sau inseminare. Ne-am îndreptat spre adopție din momentul în care am știut că medicul avusese dreptate, nu am mai luat în calcul alte variante.

Primul lucru pe care l-am făcut, necunoscând absolut nimic despre adopție, a fost să facem o vizită către DGASPC și să ne informăm cu privire la pașii ce urmau. Am depus un dosar și am avut câteva întâlniri cu doamnele responsabile de adopție.

Asta a fost partea cea mai ușoară din întregul proces, pentru noi.

Dar din momentul în care obții atestatul de părinte adoptator, lucrurile se complică. Se complică datorită emoțiilor și nerăbdării de a îți îmbrățișa propriul copil, datorită nerăbdării de al cunoaște și de al aduce ACASĂ.

Momentul în care mi-am cunoscut baietelelul a fost cel mai frumos moment din viața mea! Suntem împreună de aproape 2 ani și, privind în urmă, realizez că a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o împreună cu soțul meu.

Desigur, pentru el au fost momente mai dificile, momente de confuzie, în care nu a înțeles exact care este motivul pentru care nu mai poate locui cu familia și copiii unde crescuse de la câteva zile. După ce s-a simțit confortabil și după ce ne-a testat în toate modurile posibile și imposibile, putem spune că noi, eu și soțul meu, suntem mândri și fericiți că am reușit să îi oferim stabilitate emoțională și încredere în el.

Se zice că înainte de a se naște, copiii își aleg părinții. Iar eu cred că baietelelul nostru ne-a ales pe noi să îi fim părinți, indiferent de cum a venit în viața noastră, și ne face cea mai mare onoare că ne-a acceptat și ne învață în fiecare zi câte ceva. Ne bucură fiecare moment al zilei și ne împărtășește din veselia lui. Iar când râde, efectiv uiți de toată oboseala și de toate problemele cotidiene. Ne simțim de parcă ne cunoaștem de o veșnicie și este cel mai iubit copil, nepot, verișor...

Încerc să îi explic că sufletele noastre sunt conectate prin inimioara care bate iubire, iar dacă vreodată vrea să simtă iubirea noastră, tot ce trebuie să facă e să pună mâna pe inimioara lui. Copilul nostru este parte din noi și în tot ceea ce facem dorința noastră este să îl dezvoltăm armonios, cu încredere în el însuși, generos, bun și vesel, să îl modelăm și să îi dam aripi pentru a reuși să facă tot ce își dorește și își propune.

NOI SUNTEM AI LUI!